

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 18. listopada 2017. [\[Multimedia\]](#)

Blaženi mrtvi koji umiru u Gospodinu

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas želim govoriti o kršćanskoj nadi pred stvarnošću smrti, stvarnošću koju naša suvremena kultura sve više nastoji izbrisati. Tako, kad smrt zakuca na vrata našim bližnjima ili nama samima, nađe nas nespremljene, ne znamo čak ni "sricati" bilo što smisljeno o njezinu misteriju, kojim je obavijena. Ipak prvi znakovi ljudske civilizacije koji su do nas došli vezani su upravo uz tu zagonetku. Možemo reći da je čovjek rođen s kultom mrtvih.

Ostale civilizacije, prije ove naše, imale su hrabrosti suočiti se sa smrću. Bilo je to nešto o čemu su stariji pripovijedali mlađima, kao o neizbježnoj stvarnosti koja je obvezivala čovjeka da živi za nešto apsolutno. U Psalmu 90 molimo: "Nauči nas dane naše brojiti, da steknemo mudro srce" (r. 12). Brojati svoje dane pomaže steći mudrost! Te nam riječi vraćaju zdravi realizam, odbacujući delirij svemoći. Što smo mi? Mi smo "prolazni" kaže se u drugom psalmu (usp. 89, 48) (dosl. „ništavni" u verziji Biblije na koju se poziva Papa, op. pr.); naši dani tako brzo prolaze: kad bismo živjeli i stotinu godina, na kraju bi nam se činilo da nam je život prošao u jednom dahu. Toliko puta sam čuo starije osobe da kažu: "Život mi je prošao poput daha...".

Tako smrt ogoljuje naš život. Pomaže nam otkriti da su naša djela oholosti, srdžbe i mržnje bila isprazna: čista ispraznost. Sa žaljenjem primjećujemo da nismo dovoljno ljubili i da nismo tražili ono što je bilo bitno. Naprotiv, vidimo ono doista dobro što smo zasijali: ljubavi za koje smo se žrtvovali a koje nas sada drže.

Isus je prosuo svjetlo na tajnu naše smrti. Samim svojim vladanjem daje nam pravo osjećati se tužno kad neka draga osoba odlazi s ovoga svijeta. On je bio "duboko" potresen pred grobom prijatelja Lazara i "zaplaka" (Iv 11, 35).

I tada Isus moli Oca, taj izvor života, i naređuje Lazaru da izađe iz groba. I tako se i zbililo.

Kršćanska nada crpi nadahnuće u tome stavu koji Isus zauzima protiv ljudske smrti: premda je prisutna u stvaranju, ona je ipak brazgotina koja nagrđuje Božji naum ljubavi, a Spasitelj želi zacijeliti u nama taj ožiljak.

Na drugim mjestima u evanđeljima govori se o ocu čija je kći vrlo ozbiljno bolesna i koji se obraća s pouzdanjem Isusu da je spasi (usp. *Mk 5, 21-24.35-43*). Nema dirljivije slike od slike oca i majke s bolesnim djetetom. Isus odmah kreće na put s tim čovjekom, koji se zvao Jair. U određenom trenutku dolazi netko iz Jairove kuće i kaže mu da je djevojčica umrla i nema potrebe da više muči Učitelja. Ali Isus kaže Jairu: "Ne boj se! Samo vjeruj!" (*Mk 5, 36*). Isus zna da je taj čovjek u napasti da reagira srdito i očajno, jer je djevojčica umrla te mu preporučuje da čuva mali plamen koji gori u njegovu srcu: vjeru. "Ne boj se! Samo vjeruj!". "Ne boj se, samo nastavi držati upaljenim taj plamen!". A zatim, pošto stignu u kuću, budi djevojčicu iz smrti i živu je vraća njezinim dragima.

Isus nas stavlja na taj "greben" vjere. Marti koja oplakuje smrt brata Lazara suprotstavlja svjetlo jedne dogme: "Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo?" (*Iv 11, 25-26*). To je ono što Isus ponavlja svakome od nas, svaki put kad smrt dolazi potrgati tkanje života i osjećaja koji nas vežu uz naše najdraže. Čitav naš život je ovdje u igri, između padine vjere i litice straha. Isus kaže: "Ja nisam smrt, ja sam uskrsnuće i život, vjeruješ li to? Vjeruješ li ti to?". Mi, koji smo danas ovdje na Trgu, vjerujemo li to?

Svi smo mali i bespomoćni pred otajstvom smrti. Međutim, kakve li samo milosti ako u tome času sačuvamo plamen vjere u našim srcima! Isus će nas uzeti za ruku, kao što je uzeo ruku Jairovu kći, i još jednom ponoviti: "Talità kum", "Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!" (*Mk 5, 41*). On će to reći nama, svakome od nas: "Ustani, uskrsni!" Pozivam vas sada da zatvorite oči i razmišljate o tom trenutku: o našoj smrti. Neka svaki od nas misli na vlastitu smrt i zamisli trenutak koji će doći, kad će nas Isus uzeti za ruku i reći nam: "Dođi, dođi k meni, ustani!" Tu će prestati nada i nastati stvarnost, stvarnost života. Razmislite dobro: sam Isus će doći svakom od nas i uzeti nas za ruku, svojom nježnošću, blagošću i ljubavlju. I neka svatko u svom srcu ponovi Isusove riječi: "Ustani, dođi. Ustani, dođi. Ustani, ustani na novi život!".

To je naša nada pred smrću. Za onoga koji vjeruje, to su vrata koja se potpuno širom otvaraju; za one koji sumnjaju to je zraka svjetla koja se probija kroz vrata koja nisu potpuno zatvorena. Ali za sve nas to će biti milost, kada će nas to svjetlo, susret s Isusom, prosvijetliti.

Papin apel

Želim izraziti svoju bol zbog pokolja koji se prije nekoliko dana dogodio u Mogadishuu, u Somaliji, u kojem je više od tri stotine osoba, među kojima i nekoliko djece, izgubilo život. Taj teroristički čin zaslužuje najodlučniju osudu, među ostalim i zato što je uperen protiv naroda koji je već mnogo

propatio. Molim za ubijene i ranjene, za članove njihovih obitelji i za čitav somalijski narod. Upućujem Bogu prošnju za obraćenje nasilnika i ohrabrenje svima onima koji, uz ogromne teškoće, rade na postizanju mira u toj izmučenoj zemlji.